

סוללים דרן

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>אבנים עם לב אדם</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>מחנה הימין ו'ימניים בלב'</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>אנטומיה של קמפיין: מניפולציות, ברית הקצוות ופירוק אתוס המילואים</u>	<u>3</u>
<u>13</u>	<u>איך מכלים תרבות של מוות?</u>	<u>4</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

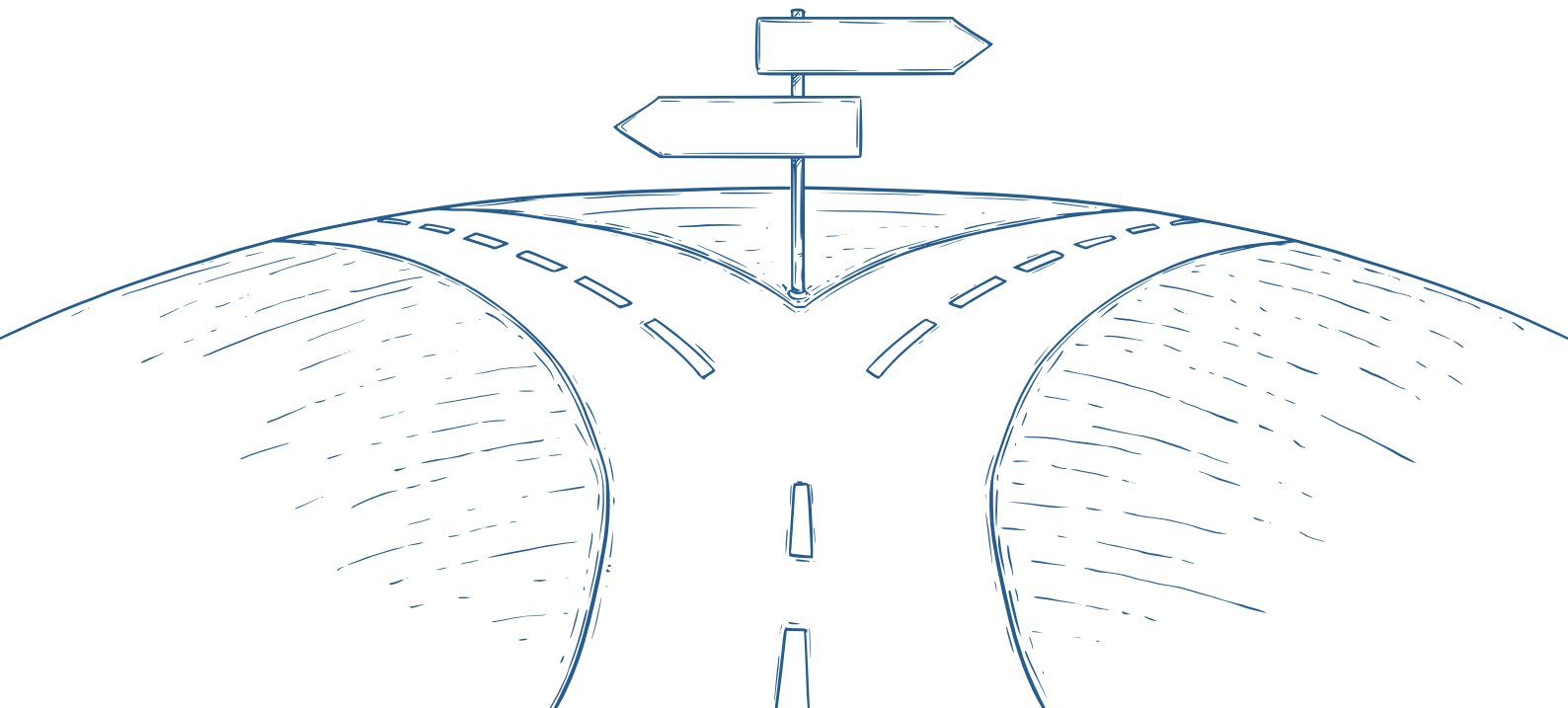
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

אבנים עם לב אדם

אריאל אוסטרבך

1. רקע

אתמול התקיים בבית המשפט העליון דיון דרמטי בעתירה של התנועה הרפורמית וארגון 'נשות הכותל', שדרשו לקיים תפילות רפורמיות ברחבת הכותל המערבי.

הכותל, שריד בית מקדשנו, מלבד היותו מקום קדוש הוא גם סמל דתי ולאומי.

קשר מיוחד ופלאי קיים בין עם ישראל לבין הכותל. "יש אבנים עם לב אדם", כתב יוסי גמזו, כשהוא מתאר את הכותל המערבי כמוקד הדופק הלאומי שלנו.

כיצד ניתן לדון בגורל הכותל כאילו היה איזה חפץ סתמי ששניים אוחזים בו?

כיצד לא רעדו הידיים, כיצד לא נאלמו דום הטיעונים המשפטיים אל מול ההיסטוריה בת אלפי השנים של הכותל ושל עם ישראל?

המציאות שבה שבעה אנשים, שאינם נבחרים ואינם מייצגים, דנים בכובד ראש על הכותל המערבי כאילו הוא נתון לבעלותם - היא מרתיעה וגרוטסקית כאחד.

וכאן נשאלת השאלה: **מתוך איזה עולם רעיוני פועלים אותם 'שופטי עליון' איזה קו מחשבה הרחיק אותם כל כך מהעם בישראל?**

2. הכותל - סמל דתי ולאומי

יורם זמוש, שפיקד על הפלוגה שפרצה להר הבית במלחמת ששת הימים, סיפר שבזמן ההתארגנות ליציאה לקרב ניגשה אליהם אשה זקנה בדמעות ונתנה להם דגל. "אנחנו שומרים את הדגל עוד מ-48", ואת הדגל הזה תניפו על הכותל המערבי. כל העם היהודי דוחף אתכם בידיים, באצבעות! כל הדורות של העם היהודי דוחפים אתכם!", הוסיפה.

ואכן, את הדגל שנתנה לו הזקנה הניף זמוש על הר הבית.

זמוש סיפר, **שביציאה לקרב "כולנו נתפסנו לתחושה הזו, זה באמת כל הדורות עכשיו"**.

וכאן נשאלת שאלה מהדהדת:

מי דוחף את יצחק עמית? כל הדורות של עם ישראל, או שמא מניעים אחרים?

מתוך איזה עולם רעיוני פועלים אותם 'שופטי עליון' איזה קו מחשבה הרחיק אותם כל כך מהעם בישראל?

”
**הניתוק של שופטי
 בג"ץ מרוח האומה
 לדורותיה בא לידי
 ביטוי גם בניתוק
 מהעם כיום וגם
 בניתוק מערכי היסוד
 שלו**

3. ניתוק - קווים לדמותו

הניתוק של שופטי בג"ץ מרוח האומה לדורותיה בא לידי ביטוי גם בניתוק מהעם כיום וגם בניתוק מערכי היסוד שלו.

ראש ההרכב, יצחק עמית, כינה בעבר את חג הפסח 'דיאטת מצות'. וכך גם הכותל, שאלפי שנים הוא ליבה של האומה, המקום שאליו כוספים וכלפיו מתפללים, זוכה לאותו היחס. עוד מקום תפילה, עוד אתר, ולא יותר. **וכאן השאלה "אתם של ישראל?" עולה בצורה חריפה.** לא רק בגלל הסיוע לאויב באינספור סוגיות (פרימטר, הריסת בתים, גירוש מחבלים, הכנסת מסתננים ועוד ועוד), אלא - **האם אתם של ישראל ההיסטורית?** רק מי שמנותק כל כך ממורשתו יכול לקיים דיון הזוי כזה, כאילו ששבעה אנשים לא נבחרים ולא מייצגים יכולים להיות בעלי הבית על קודשי האומה כולה.

4. בקליפת אגוז

אמש היה אפשר לצפות במעין קליפת אגוז בסיפור הגדול של חיינו. בצד אחד נמצאים אלה הרואים במסורת ישראל מדורי דורות עוגן ומצפן וממשיכים ומגשימים את כיסופי אבותינו, ומנגד נמצאים מייצגי ההפך הגמור - בעלי תפיסה פרוגרסיבית קיצונית, המבקשים לתת מקום לכל בקשה ופנייה מכל גורם, תהיה החריגה, המסוכנת וההזויה ביותר שתהיה.

לשיטתם, מדינת ישראל אינה גילום של תחיית עם ישראל והתגשמות חזון הנביאים, אלא מדינה שהוקמה בידי חבורת מהגרים שהתקבצו יחד, ולכן לכולם יש מקום ויד בכל מה ששייך להם. לדידם, 'עם ישראל' הוא מושג טכני בלבד, הכולל 'זרמים שונים', וממילא אין בעיה לדון ביושב משפטי על מה שבעינינו הוא קודשי האומה.

בסופו של דבר, גם העולם הרעיוני שדורש הסכמות רחבות נשען על עולם ערכים. הרי רוב אזרחי מדינת ישראל תומכים בערכים ימניים ולאומיים, ובא עולם הערכים הבג"צי וכופה את ערכיו הליברליים והמנותקים על אזרחי ישראל. **בג"ץ מזהיר מפני 'עריצות הרוב', כביכול, כדי לתת לקבוצה בת כמה עשרות מפגינים לטרלל מדינה שלמה לאורך זמן ולפגוע בקדושת המקומות שאליהם כספו כל הדורות.**

5. קרב מאסף

הקשר של עם ישראל לתרבותו ולמורשתו הולך ומתחזק. הדרישה ליהדות, ובעיקר ליהדות במרחב הציבורי, מוסיפה והולכת. וככל שהקשר הזה ילך ויתחזק, כך ימשיכו הנסיונות להתבצר במגדלי השן המנותקים. הדיון אמש, ואלו שיבואו בעקבותיו, הם הבל ורעות רוח. אין איך לייפות את זה. אך עם זאת, הם קריאת השכמה לכוחות הבריאים בעם להשמיע קול ולהוביל את מדינת ישראל ברוח נכסיה התרבותיים ומורשתה ההיסטורית.

”
בג"ץ
מזהיר מפני
'עריצות
הרוב',
כביכול,
כדי לתת
לקבוצה בת
כמה
עשרות
מפגינים
לטרלל
מדינה
שלמה
לאורך זמן
ולפגוע
בקדושת
המקומות
שאליהם
כספו כל
הדורות

מחנה הימין ו'ימניים בלב'

עזרא הימן

א. פוליטיקה היא משחק קבוצתי

לדעה העצמאית הפרטית שלנו יש מקום רב בתחומי מרחב שונים: בבית המדרש, בשיחות סלון, בדיונים מקצועיים ובכתיבה פובליציסטית. אך **פוליטיקה היא ממלכת הקואליציות**. לנבחר ציבור בודד אין הרבה חשיבות או השפעה. הוא יהיה תמיד חלק ממחנה. כדי לקדם חוק או מהלך ציבורי יש צורך בקואליציה. בפוליטיקה, רק קואליציה קיבלה את הכוח להנהיג, ולא פרט אחד בתוכה.

איש ימין בתוך קואליציית שמאל הוא איש שמאל, או לכל היותר 'ימני בלב'. דעתו בטלה בפני הקואליציה אליה הוא משתייך. הוא יוכל לבטא את דעותיו הענייניות והחשובות כל כמה שירצה, אך מה שחשוב וקובע הוא רק העניין שיקודם על ידי הקואליציה בה הוא חבר.

ענייניות ועצמאות מחשבתית הן תכונות חשובות כשלעצמן, אך **בציבוריות, למחנה אליו אתה בוחר להשתייך יש משקל מכריע**. אמירות 'אמיצות', הנטולות השתייכות למחנה פוליטי - אינן באמת אמיצות. אולי הן אפילו פופוליסטיות.

יש אנשים שלכידות המחנה זניחה בעיניהם. הם בזים למחנאות, רוצים תמיד לקפוץ בין מחנות ולרקד על כל החתונות, חושבים שזו מעלה. אך הם לא מקדמים יעדים פוליטיים ממשיים; כי קידום כל מהלך חשוב תלוי באחדות של מחנה מסוים, שילך קדימה באש ומים. אין דרך אחרת לקדם החלטות חשובות במכבש לחצים אינסופי. מי שקופץ בין מחנות ולא נשאר נאמן גם כשיש דברים שהוא איננו מסכים איתם, מוותר הלכה למעשה גם על הדברים החיוניים ביותר שבצדקת קידומם הוא מאמין.

קידום האינטרס הציבורי תמיד מחייב סדרי עדיפויות וכרוך בויתורים. מה שצריך לעמוד מול עינינו זו השאלה: מהן ההחלטות החיוניות ביותר בעת הזו, ומה הרכב המחנה איתו ניתן לקדם זאת.

ב. תעתוע 'העמדה הפוליטית חוצת המחנות'

יש קבוצה מסוימת, שעיקרה בציונות הדתית, **המתפתה לנסות לבנות מחנה חדש עם שילובים של ימין ושמאל**. לפעמים קוראים לזה 'ברית המשרתים', לפעמים 'פוליטיקה של הכנסת אורחים', ועוד כל מיני שמות כיד הטובה. הם מסובבים עד הסוף את הסכין של המחלוקת עם החרדים סביב הגיוס, למשל, כדי לפרק את קואליציית הימין, ומקדמים סיסמאות על קואליציה חדשה של תומכי גיוס. הרבה מאוד כסף מושקע בזה.

איש ימין בתוך קואליציית שמאל הוא איש שמאל, או לכל היותר 'ימני בלב'. דעתו בטלה בפני הקואליציה אליה הוא משתייך

”
**אף גורם פוליטי
 משמאל לא מסוגל
 לאפשר תהליך של
 שינויי-עומק ביחס
 לניהול מערכות
 המדינה**

הם שכחו, כנראה, שעצם ההסכמה בנושא חשיבות השירות הצבאי לא תשנה את מערכת המשפט, לא תתקן את הקונספציה של מערכת הבטחון, לא תמנה אנשים עם רוח אחרת לתפקידים בכירים, לא תעשה מהפכה בהתיישבות ביהודה, שומרון, נגב וגליל, לא תמנף את מפעל החוות, לא תילחם בהגירה המונית של גויים לארץ ישראל, ולא תשמור על הצביון של מדינה יהודית. כל אלה הם נושאים פוליטיים שנויים במחלוקת שלא יפתרו על ידי מכנה משותף שעיקרו 'כולנו בעד גיוס'. ליקוי מאורות זה מעיד לעיתים על רפיסות מחשבתית, ופעמים אחרות על שימוש ציני של שמאל דתי בלבם של כאבי המלחמה ומחיריה.

ג. לכידות קואליציונית מול אתגרי השעה

דומה, שהמטרות היקרות ביותר למחנה הימין הן זעירות וראויות לזלזול בעיני חלק מאלה המחשיבים את עצמם ימין, אך פוזלים שמאלה. הם לא מבינים שכל הישג, כל מינוי, כל מפעל, כל הזזה של ההגה ימינה, נקנה בדם, יזע ודמעות. הברית הקואליציונית עמדה במבחנים רבים ובלחצים קשים מנגד שלא הצליחו לערער אותה. אלה הישגים שניתן לומר עליהם את מה שחכמים אמרו על דברי תורה: "קשה לקנותם וקל לאבדם".

כיוון שאנו עסוקים במערכה על שינוי מערכות המדינה והפקידות הבכירה, רק קואליציה מאוד מגובשת ואיתנה בדרכה מסוגלת להזיז לאט לאט הרים. כל זה ירד לטמיון בפנטזיות של 'לבשנו מדים יחד, נרוץ לפוליטיקה יחד'. אף גורם פוליטי משמאל לא מסוגל לאפשר תהליך של שינויי-עומק ביחס לניהול מערכות המדינה. זה הקלף האחרון שנותר בידיהם מול ימין שהוא רוב, והלחץ משמאל יהיה כבד מדי. לא שינויים במערכת המשפט, לא יועמ"ש, לא פקידות בכירה, לא שינויי-עומק במערכות הבטחון, לא מהפכה בהתיישבות, לא מפעל החוות, לא מדינה יהודית. כל אלה דורשים אנרגיות אדירות שרק קואליציה מאוד איתנה ולא נתונה ללחצים מסוגלת להשיג. אל תזלזלו בזה. אל תקחו את זה כמובן מאליו. אל תתפתו לייצר קואליציה עם אנשים שקבוצת ההשתייכות שלהם פשוט לא מאפשרת להם לעשות שום מהלך משמעותי שכל כך נחוץ לשינוי התפיסות שמנהלות אותנו.

**במציאות
הפוליטית,
הממשית,
אין ימין
'אחר' אלא
ימין
קואליציוני
. אין ימין
אחר מלבד
מחנה
הימין**

אנשים רבים כואבים את חוסר השותפות של הציבור החרדי בנושא ביטחון ישראל. הכאב מובן ומוצדק. אך הם שוכחים את השותפות הגדולה של הציבור החרדי ונבחריו בקידום מדיניות ימין, שותפות שאין שניה או קרובה לה בכל חלופה אחרת. אלה שמדמיינים קואליציה שהמכנה המשותף בה לא קשור לדרך פוליטית משותפת אלא רק לתמיכה בגיוס, יתקלו במבוי סתום רגע אחרי הגשמת הפנטזיה.

בשיחות סלון ובהגיגי הרשתות אפשר להיות ימין של עצמך, 'ימני בלב'. במציאות הפוליטית הממשית, אין ימין 'אחר' אלא ימין קואליציוני. אין ימין אחר מלבד מחנה הימין.

ד. מה יקרה בקואליציה הבאה?

כל האמור לעיל משפיע על יכולתה של קואליציית הימין להתנהל במסגרת המצב הקיים ולקדם את מטרותיה גם תוך כדי כהונתה זו. אך הקואליציה הבאה תעמוד בפני הכרעות גדולות הרבה יותר.

הקואליציה הבאה תמנה הרבה מאוד שופטים ושופטי עליון, יועמ"שים ופקידים בכירים אחרים במגוון מערכות. במדינה עם פקידות כל כך רחבה ומסועפת, המינוי הוא המעשה החשוב ביותר. הקואליציה הבאה תכריע בשאלה האם העם הוא הריבון, או שהוא נתין של קבוצת משפטנים המייצגים תפיסות גלובליסטיות של 'זכויות אדם'. אל תתנו את הכוח שלכם ליאיר גולן, יאיר לפיד, יצחק עמית וגלי בהרב מיארה, על ידי זלזול בכוחו של מחנה ימין מלוכד. אל תתנו כוח למי שיטרף את תהליך היציאה של ישראל מבוץ שלטון הפקידים בשביל סיסמאות פורחות באויר. תנו את קולכם - בקלפי, אך גם ובעיקר ביום-יום - למי שיקים קואליציה שתאפשר לספינה להמשיך לפנות ימינה ולממש את השינויים, הדרושים כל כך, לישראל.

אנטומיה של קמפיין: מניפולציות, ברית הקצוות ופירוק אתוס המילואים

איתי אסמן

א. הציבור הישראלי חי במציאות של 'קמפיין מתמיד'. אין רגע של שקט ציבורי ללא מתקפה תודעתית ומניפולציה פוליטית, המתזמרות באמצעות כלי התקשורת וארגונים פוליטיים. **כדי לשרוד, כדאי לפתח חוש ביקורתי ולשאל תמיד: "באיזה קמפיין אנו נמצאים עכשיו?"**

בשנים האחרונות נחשפנו לשרשרת קמפיינים שנועדו בסופו של דבר למטרה פוליטית אחת - הפלת הממשלה. לאחר קמפיין הצוללות, ההפיכה המשטרית והחטופים, משמיצו אלו את השפעתם, אנו עדים למעבר לקמפיין החדש: 'קמפיין המילואימניקים הקורסים'.

אופוזיציה אמורה אומנם להפיל את הממשלה, זוהי מהות הדמוקרטיה; אך **כאזרחים חובתנו לזהות את התרגילים הללו, ולא לאפשר לגורמים אינטרסנטיים לפגוע ולנצל את הערכים המקודשים לחברה הישראלית לקמפיינים פוליטיים.**

ב. השיטה: לרכוב על כאב אמיתי

הבסיס לכל מניפולציה מוצלחת הוא גרעין של אמת. הקמפיין הנוכחי אינו שקרי ביסודו, אלא מבוסס על נקודה כואבת מאוד. בעקבות המלחמה הארוכה, מילואימניקים ומשפחותיהם מתמודדים עם עומס בלתי נתפס. ניתוק מהבית, פגיעה בעסקים ושחיקה נפשית הם מציאות יומיומית קשה. כאן נכנסת המניפולציה הפוליטית: היא לוקחת כאב אמיתי ולגיטימי, מעצימה אותו לממדי-ענק, וטוענת שכל סדר היום הציבורי צריך לנוע סביבו וסביב אשמת הממשלה.

כך צצו ארגונים שונים שמדברים בשם קבוצות אוכלוסיה מסויימות, החל מארגוני המילואימניקים ונשותיהם, ועד התארגנויות בהובלת דמויות פוליטיות כמו יועז הנדל. **כולם יחד רוכבים על הגל הזה ומקדמים תהליך חברתי: בניית 'זהות המילואימניק'.**

ג. פוליטיקת זהויות ותודעת-קורבן מרקסיסטית

כאן טמונה הבעיה העמוקה ביותר. 'מילואימניק' איננו שם תואר המאפיין זהות מלאה, בדיוק כפי ש'סטודנט' אינו כזה. מדובר בסטטוס, בחלק חשוב בחייו של אדם, אך לא במהות המגדירה את כל כולו. **הבלטת תכונה אחת והפיכתה לזהות טוטאלית היא מהלך פרוגרסיבי קלאסי (פוליטיקת זהויות).** זוהי אותה שיטה שמתייחסת לקבוצות בחברה ומגדירה אותן אך ורק דרך הפריזמה של 'הזהות המדוכאת' שלהן.

הקמפיין הנוכחי לוקח את המילואימניקים, אנשים שעד עתה הונעו מתוך תחושת שליחות, אידיאליזם, מסירות נפש ואהבת הארץ, והופך אותם לקבוצה של 'מדוכאים'. **במקום לייצר שיח של גבורה ואחריות, נוצר שיח של קורבנות.**

”
באזרחים
חובתנו
לזהות את
התרגילים
הללו, ולא
לאפשר
לגורמים
אינטרסנטיים
לפגוע
ולנצל את
הערכים
המקודשים
לחברה
הישראלית
לקמפיינים
פוליטיים

”
השמאל מביט אל
האופק ואל המטרה
האסטרטגית שלו,
בעוד שאנשי ימין
מסוימים ממקדים את
מבטם רק בנקודת
האמת הרגעית

ד. עדכון גרסה: ימין, שמאל והימין מימין לימין

יש שיטענו, ובצדק, שלא רק גורמי שמאל מניעים את התהליך, אלא גם גורמי ימין מובהקים. כדי להבין תופעה זו, עלינו לבצע 'עדכון גרסה' למושגים 'ימין' ו'שמאל' (כפי שהורחב במאמר "ימין, שמאל והימין מימין לימין"). בקצרה: 'ימני' איננו רק מי שדוגל בהתיישבות, ביטחון וניצחון צבאי; **ימין משמעותו גם עמידה על ריבונות הרוב וכיבוד הכרעת העם.** אם אתה בעל עמדות ניציות בביטחון אך תומך במהפכה השיפוטית של אהרון ברק - אתה לא בדיוק ימין. אם בשם אתוס ההתיישבות או גיוס המילואים אתה בז לנבחר ציבור, ומנסה לפגוע במעמד - אינך מתנהל כימין, אלא פועל בטקטיקות של שמאל פרוגרסיבי שמטרתו לפרק מבנים קיימים. ביקורת היא כלי הכרחי וחשוב בדמוקרטיה, אך ברגע שהיא חוברת למאמץ שמטרתו פירוק הצבא או ערעור ריבונות הרוב, היא חדלה להיות ביקורת עניינית והופכת ל'מרקסיזם' פוליטי - כזה שלוקח נקודת כאב ובאמצעותה מפרק מערכות מדינתיות.

שיתופי הפעולה בין השמאל לבין אותו 'ימין שמימין לימין' נשענים פעמים רבות על תחושת כאב אותנטית של הימין, אך התכלית והמטרה הסופית משרתות את השמאל. **השמאל מביט אל האופק ואל המטרה האסטרטגית שלו, בעוד שאנשי ימין מסוימים ממקדים את מבטם רק בנקודת האמת הרגעית: "כרגע נגייס חרדים בכל מחיר, אפילו במחיר הפלת הממשלה, ורק אחר כך נדאג לקדם את שאר הערכים שלנו".**

זוהי פרספקטיבה קצרת רואי. ארגוני השמאל רואים את סוף התהליך, ומשתמשים בכאבם של אנשי הימין כדי לייצר שיתופי פעולה טקטיים. לאחר שהשמאל יסיים למצות את קמפיין גיוס החרדים ונטל המילואים, הוא יסיט את חיציו לעבר נקודות כאב חדשות: הוא יסמן צעירות דתיות שמשרתות בשירות לאומי ומשתמטות משירות צבאי, או יתקוף תלמידי ישיבות הסדר שעושים שירות חלקי ומשתמטים משירות מלא. **הימין שמתף כעת פעולה עם הקמפיין, ימצא את עצמו מחר תחת אותה מתקפה בדיוק. ההנחה ש"אנחנו מובילים קמפינים בעצמנו ולא תלויים בשמאל" היא נאיבית.**

מחיר הקמפיין הזה הוא כבד. לאורך כל שנות קיומה של המדינה, בייחוד בקרב הציונות הדתית, הנרטיב של שירות המילואים התבסס על מושג ה'הנני': התייצבות ללא תנאי. המוטיבציה האידיאליסטית היא זו שהעניקה לאנשים כוח ומוכנות לעזוב הכל ולצאת להגן על הכלל. אך כאשר הנרטיב האידיאליסטי מוחלף בנרטיב של כאב פרטי ותחושת זכאות, המכה למערך המילואים היא אנושה.

השיח של 'מגיע לי', 'מה עם הזכויות שלי', אולי משרת קמפיין פוליטי בטווח הקצר, אך בטווח הארוך הוא מחריב את הנכונות לשרת. אי אפשר לבסס צבא מילואים על השאלה "האם אני מקבל מספיק בתמורה?", משום שאין שום תגמול חומרי בעולם שיכול להשתוות למסירות נפש.

ו. שבירת הטאבו ופוליטיזציה של הצבא

הקמפיין הזה מהווה המשך ישיר לשבירת הטאבו המסוכן ביותר בחברה הישראלית: הכנסת פוליטיקה לתוך צה"ל. האתוס, לפיו הצבא נשאר מחוץ למשחק הפוליטי, התנפץ ברעש גדול בקמפיין הסרבנות שקדם למלחמה, והקמפיין הנוכחי, מבלי לשים לב, הוא חוליה נוספת באותה שרשרת.

הפגיעה באתוס המילואימניקים מפרקת את המערכת משני כיוונים: היא הורסת את האידיאליזם הפנימי של המשרתים מחד, ומאידך הופכת אותם לכלי שרת בקמפיין פוליטי. אך מי שמתמש במניפולציות הללו צריך לזכור שפוליטיקה היא בומרנג. השמאל, או כל גורם שמתמש היום במילואימניקים כדי לנגח את השלטון, יגלה מחר שהנשק הזה מופנה נגדו. אם האתוס ייהרס לחלוטין, בעתיד יתאבלו על שעשו שימוש בקודש הקודשים של החברה הישראלית למטרות פוליטיות. הפירוק הזה לא יקרה בעתיד הרחוק - הוא מתרחש ממש עכשיו, לנגד עינינו.

”
השיח של
'מגיע לי',
'מה עם
הזכויות
שלי', אולי
משרת
קמפיין
פוליטי
בטווח
הקצר, אך
בטווח
הארוך הוא
מחריב את
הנכונות
לשרת

איך מכלים תרבות של מוות?

עזרא הימן

א. תרבות הסוגדת למוות

אחד הדברים שזרים מאוד למוח המערבי של היום הוא יכולת הבנה של תרבות הסוגדת למוות. זה כל כך זר, ולכן המוח הזה פשוט מתכחש לקיומה של תרבות כזו, גם כשפעם אחר פעם נשמעות בתרבויות איסלאמיסטיות אמירות בנוסח "אתם מעדיפים את החיים, אנחנו מעדיפים את המוות" מפי כל הגילאים.

שמענו את זה מחברות מוסלמיות המכנות עצמן 'פלסטיניות'. שמענו את זה מהחיזבאללה. ואנו רואים זאת שוב ושוב בחברה המקדשת וחוגגת שאהידיות. לכן המשטר באיראן מוכן ללכת על הקצה. הוא מוכן למות יחד עם היכופרים'.

המוח המערבי של היום מעדיף לסנן קולות אלה ולדמיין שהם לא מייצגים, לדמיין שכולם בעצם רציונליים חפצי חיים ושגשוג, שהכול עניין של עסקאות, שכל השחקנים פועלים על מנת לשפר את מצבם ולדאוג לעצמם ולאנשיהם. אחרת, הוא ייקלע למבוי סתום ללא יכולת לפתור את הקונפליקט.

הנה אחד השורשים של הקונספציה. תרבות שמנסה להימנע ממלחמה בכל מחיר פוגשת תרבות שסוגדת למוות, למוות שלך ושלה כאחד. התוצאה תהיה התמכרות לשקט תעשייתי. תיתן להם הכול - מלונות חמישה כוכבים בבתי כלא, אפשרות להתחמש ללא גבול, לאיים ולתכנן, ולהגיע עד הגבול, ואפילו עד קצה הגבול - ותספר לעצמך שאתה 'מרגיע את השטח' כדברי 'מומחי ביטחון' כביכול, ושאתה 'מבין את האינטרסים', כדברי ראש אמ"ן לשעבר. ברגעים אלה הממשל האמריקאי הנוכחי עומד בפני מבחן כזה.

ב. שורשים ומופעים אקטואליים

לתרבות הסוגדת למוות יש שורשים עתיקים מאוד. עם ישראל זיהה עוד בימי קדם את התרבות הזו עם עמלק, תרבות שלא מבקשת לקיים את החיים, אלא לכלותם מעל פני האדמה. את ישראל היא מזהה כתרבות הנגדית לה - תרבות המבקשת לקדש את החיים על פני האדמה. רבים שואלים למה אנו מוחים את זכר עמלק. אך מה דינו של מי שמבקש למחות את החיים מעל פני האדמה? כנראה שיימחה בעצמו.

בדור הקודם זיהינו תרבות עמלקית זו עם גרמניה הנאצית. כלפי חוץ תרבות זו הייתה מחושבת ורציונלית, תרבות עם תוכנית ברורה למימוש שליטתה ושגשוגה. אך בפנימיותה היא הייתה מוכנה להתאבד על השמדת היהודים. היא פעלה במסירות נפש ואקסטזה דתית בסגידתה למוות.

הנה אחד השורשים של הקונספציה. תרבות שמנסה להימנע ממלחמה בכל מחיר פוגשת תרבות שסוגדת למוות, למוות שלך ושלה כאחד. התוצאה תהיה התמכרות לשקט תעשייתי

”
**לא מספיק יודעים
שהתרבות הנאצית הזו
לא נעלמה ב-1945, אלא
נעשתה "העברת מקל"
כמעט רשמית לתנועת
האחים המוסלמים
ולגרעין העולה של
האייתוללות באיראן**

בסוף המלחמה, כשתלו את עשרת ראשי הנאצים, אחד מהם צעק 'משתה פורים', מגלה את בקיאותו בסיפור המגילה וסופו, ויותר מכל, את הזיהוי שלו את עצמו ואת התנועה הנאצית עם העמלקים שבמגילה, כביכול שלם עם סופו הידוע לו מראש.

לא מספיק יודעים שהתרבות הנאצית הזו לא נעלמה ב-1945, אלא נעשתה "העברת מקל" כמעט רשמית לתנועת האחים המוסלמים ולגרעין העולה של האייתוללות באיראן. הם התיכו את אותה סגידת מוות עמלקית אל תוך תרבויות איסלאמיסטיות, סוניות ושיעיות כאחד.

התרבות המבקשת לכלות את החיים מעל פני האדמה דרך השמדת ישראל לא נעלמה, אלא עברה פאזה. והיא פוגשת אותנו היום באתגרים כבירים של קיומנו.

וכמו בימי מלחמת העולם השנייה, ההתנגשות עם תרבות הסוגדת למוות היא משחק סכום אפס, זה אנחנו או הם, זו תרבות מקדשת חיים או תרבות הסוגדת למוות.

ג. כוחו של ישראל

היכולת שלנו לעמוד מול התרבות סוגדת המוות הזו ולהכריע אותה תלויה קודם כול ברוח ובתודעה. כל עוד אנו חושבים שאנחנו חלק מהתודעה המערבית הבורחת ממלחמה ומתמכרת לשקט תעשייתי, לא נצליח. אך אנחנו לא. רוח אחרת יש עמנו.

העם היהודי מאז ומעולם דבק באלוקים חיים, וקידש מכוח זה את החיים. לאורך כל ההסטוריה התמסר העם היהודי למען ערכי נצח, מתוך הסתכלות אל האופקים הגדולים של הדורות הבאים, וכשצריך ידע לסכן את החיים בשביל אחים, מתוך אהבת חיים ולמען הדורות הבאים.

**הרוח
המיוחדת
הזו קמה
שוב
לתחייה
במלחמה זו.
יש אנשים
שמתוך
טיפשות
ורשעות
קראו לזה
'אוכלי
מוות'**

הרוח המיוחדת הזו קמה שוב לתחייה במלחמה זו. יש אנשים שמתוך טיפשות ורשעות קראו לזה 'אוכלי מוות'. החיים היחידים שהם יודעים לצייר בראשם הם בריחה מעימות עם תרבות של מוות, קנייה ביוקר של עוד כמה רגעי חיים, והשלכת המוות על הדורות הבאים. הם מוסרים בחולשתם את העולם לסוגדי המוות, ובכך שוב חוזרים לשקט תעשייתי ושוב חוזרים למעגלי הקונספציה הישנה.

אך השמחה שלנו לרוץ אל הקרב נובעת מאהבת חיים עמוקה מאוד, אהבת הטוב, מלחמה על החיים ודאגה לדורות הבאים. וזה היתרון העצום והמכריע שלה על תרבות המוות אשר מולנו, יותר מכל כלי נשק ויתרון טכנולוגי אשר בידינו.

הזיכרון שהתרבות הסוגדת למוות עדיין משתוללת בינינו ומעיזה להראות את פניה בא יחד עם האחריות שלנו להילחם על החיים במסירות גדולה יותר, ובאהבה עמוקה יותר. הדין וחשבון יגיע, עובדי החושך יכלו תחת השמים, ומקדשי החיים יצהלו.